

Δέκα χρόνια γεροντώτερος κινούσε κατά το σπίτι του ο Προσπότης σαν τίκουσε αυτό. Τὰ δηγήθηκε της γριζας του. Κλαίγοντας ή γριά τὰ ξανάειπε του γιου της. Μά εκείνος μέλις τίκουσε, και δίχως μήτε λέξη να ξεστομίση, σέρνει κατά τον πύργο και γυρεύει να δη τον Άγα.

Έλειπε ο Άγας στο Μεζλίσι εκείνη την ώρα. Περιμένε λοιπό στην αυλή ο Ήλιος. Και περιμένοντας στην αυλή φιλοτραγουδούσε κ' έβλεπε κατά τὸ μαγεμένο καφάσι. Δέν άργησε να ξαναπροβάλη ο λαμπερός ο ήλιος από τη μεγαλοβόικη χαραμάδα. Ρίχτει μερικὲς ματιές γύρω του ο Ήλιος. Ένας και μοναχός ζαπτιές στην αυλή, κι αυτός ροχάλιζε στην πεζούλα. Ψυχή άλλου πουθενά.

Δέν είχε ώρα να χάνη. Έπρεπε να της τὸ πη πῶς τὸν έχασε τὸ νοῦ του μαζί της, πῶς έτοιμος είναι και τὴ ζωή του να δώσει. Να της τὸ μιλήση, Θεός φυλάξοι! Να της τὸ γράψη, τὸ πρόλαβε κι αυτό ο Προφήτης, ποῦ δέν άφίνει Τουρκοπούλα μήτε χαρτί μήτε καλέμι να πιάση. Άλλο από τραγούδι δέν έμεινε. Τραγουδούσε λοιπόν Τουρκικά ο Ήλιος, με σιγανή και καθάρια φωνή. Νά, πῶς τέλειωνε τὸ τραγούδι:

«Σάν κατεβαίν' ή Πούλια πρὸς τὸ βουνό, ας πετάξη τὸ Οὐρί της αὐγούλας ανάμεσα στις ίτιές, κι ας ράνη με τὴ δροσιά του τὰ φτερά του ἀηδονιοῦ ποῦ τὸ λαχταρεῖ».

Ίτιές εκεί άλλες δέν είχε παρὰ μερικὲς κοντά στο ποτάμι, λίγα βήματ' από τὸν πύργο.

Στάθηκε μιὰ σιγμὴ ο Ήλιος σιωπηλός, να δη αν εἴτανε θάνατος ή ζωή. Εἴτανε ζωή.

— «Πέκι έη, κουζοῦμ, πέκι έη», μουρμούριζε τὸ Οὐρί από τὸ καφάσι. «... σιναχά, γιατί έρχεται ο Έφέντης».

Γυρίζει από την άλλη ο Ήλιος, και βλέπει τὸν Άγα και σίμωνε σιγασπερπατώντας γιαλὸ γιαλὸ. Βγαίνει και τὸν ανταμώνει. Καταχάρηκε ο Άγας σαν τὸν εἶδε.

— Και ποῦ είναι τὰ κιοιτάπια σου, τοῦ λέει.

— Έφεντημ, τοῦ κάνει ο Ήλιος, με τὰ κιοιτάπια ρωμαίικα ποτὲς δὲ θά μάθης. Έγὼ τὰ Τουρκικά τάμαθα μιλώνοντας με τὸ Λατίφη τὸ γείτονά μας. Κι ο Λατίφης πάλι τάμαθε τὰ ρωμαίικα τραγουδώντας μαζί μου. Με τὴν άφεντειά σου να τραγουδῶ, δέν ταιριάζει. Μπορούμε όμως να συντηχάινουμε τὰπομεσήμερο οὰ γυρίζης περπατώντας από τὸ μεζλίσι. Έτσι θά τὰ μάθης μιὰ μορφιὰ τὰ ρωμαίικα.

και πῶς να τοῦ σφίξει τα χέρια άπάνω στα τρεμαμένα στηθάκια της και πῶς να κρυφτεί για να μην πιάνει καθόλου τόπο μέσα στην άγκαλιά του. Μιὰ άνάγκη άκατανίκητη να σκύψει, να έμμηδενιστεί, να χαθεί μέσα του.

Κι άκουγε τὴν καρδιά της να μιλεῖ, να μιλεῖ και να μὴ σιωπάινει...

(— Ήρθες πάλι σὲ μένα, Όρέστη, ήρθες. Στα χέρια σου μέσα έχω άδειάσει: δλη μου τὴν ψυχή. Εἶμαι έγὼ ή ταπεινή, ή άπάνεμη, ή καλοήσικωτη λιμουλά. Άν σκύψεις άπάνω μου γελαστός θά σου γελάσω κ' έγὼ, αν σκύψεις λυπημένος θ' άρχίσω κ' έγὼ τὸ κλάμα... Έγὼ δέν εἶμαι τίποτα, τίποτα...)

Και τότε προχωρούσε ή ώρα τόσο κ' ή χαρά της γινότανε πιὸ νευρική και άνησυχη και σκοτεινιάζε. Ένα σύγνεφο φάνηκε γεμάτο κατάμαυρες φοβέρες.

(— Θά πάει άραγε; θά πάει κι άπόψε; Σιμώνουνε πιὰ μεσάνυχτα. Θέ μου! Λυπήσου με!)

— Χαμήλωσε τὸ φῶς της λάμπας, εἶπε σιγὰ σιγὰ ο Όρέστης. Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς άμα χαμηλώσωμε τὸ φῶς της λάμπας άγαπούμαστε πιὸ πολὺ;

Στὸ δωμάτιο χυθήκανε οί ήσικιοι. Μιὰ φοβέρα

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκαστον γραμματίον ισχύον διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 31 Δεκεμβρίου 1909 τιμῆται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
8 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
857 Κέρδη	»	50

1000 ἐν ὄλω κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία και λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας και στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων και τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

δραχ. μιᾶν ἑκαστον γραμματίον, ισχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου και τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ο διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

— Καλά, λέει ο Άγας χαδεύοντας τὰ γένεια του. Κ' έτσι γίνεται. Κ' ύστερα θάρχεσαι μέσα να πίνης ένα σερμπέτι.

— Έφεντημ, θά μ' άδανιάζουν τότες πῶς τούρκεφα. Έμένα δὲ με μέλει κι αν τούρκεφω για τὸ χατίρι σου. Μά ή γριά μου—ὡς τὸν τάφο καημὸ της θά τῶχει».

— Όχι, παιδί μου, τοῦ λέει ο Άγας, ἐγὼ ποτὲς μου δικὸ μας δὲ θά σὲ κάνω δίχως να θέλῃς. Ένα πράμα όμως σοῦ λέω: Άνίσως και τάποφασίσης ποτέ σου, ψυχή να μὴ φοβηθῆς, σώνει να άναπνή ακόμα ο Χασάν Άγας.

Τὸν κοιτάζει ο Ήλιος με σοβαρή και σιγνημένη ματιὰ, και τοῦ κάνει βαθὺ τεμενά.

Ο πονηρός ο Άγας τόνωισε με τί λογῆς άγόρι εἶχε να χάνη.—Αὐτὸς είναι τοῦ πατέρα του γιου, εἶπε. Έδῶ χρειάζεται ὑπομονή και καιρός.

— Καλά, Όγλούμ, τοῦ λέει, απ' αὐριο άρχινοῦμε.

Και μπήκε ο Χασάν Άγας στὸν πύργο, και πήρε τὴν άρσενιαλιὰ ο Ήλιος και πήγαινε, ἔχι σὴ μάννα ποῦ τὸν άπάντεχε, μόνο στις ίτιές, κοντά στο ποτάμι. Έκει τριγύριζε, άναστέναζε, ανέβαινε, κατέβαινε, κάθιζε, σηκώνουνταν, ὡπου βασιλεῖ ο ήλιος και σκορπίστηκαν τ' άστέρια στὸν οὐρανὸ. Και παραμόνευε τὴν Πούλια, και μετροῦσε τις άτέλειωτες ώρες. Σάν ψέμα τοῦ φαίνότανε. Σάν τρέλλα τὸ θάρρει να

περιμένη τέτοιες ώρες. Άγαθοπούλα να τὸν ανταμύση σ' εκείνα τὰ βαθιά τὰ σκότη.

Κ' εκεί ποῦ τὰ συλλογιόνταν αυτά, άκούγει σιγανή περπατηξιά μέσα μέσα στα πσομένα τὰ φύλλα. Άνατρίχιασε, τουρτούριζε από τη λαχτάρα, από τὴν κρυφή τὴ χαρά. Τὸ «πέκι έη» λοιπόν της Μελέκης παραμόθι δέν εἴταν. Όσο πήγαινε σίμωνε ή περπατηξιά, ὡπου φάνηκε κάτι οὰ γυναικῆσιο κορμί μπροστά του, κάτι ποῦ τὸ σκέπαζε φερετζές. Κάνει να της μιλήση και πιάνεται ή μιλιὰ του. Σεχύνεται να τὴν πάρη στην άγκαλιά του, μά ή γυναίκα άπλώνει φοβισμένη τὸ χέρι και τοῦ λέει να μὴ σμίξη κοντά της. Έχει μήνυμα να τοῦ πη. Εἶναι ή πιστή ή σκλάβα της πανώρικης Μελέκης και τὸ μήνυμα είναι πῶς ή πανώρια ή Μελέκη δὲ λαχταρεῖ μιὰς νυχτιᾶς, μόνο ζωῆς άλάκερης άγάπης πῶς στα χέρια του είναι ή μοῖρα της κι άλλον τρόπο δέν έχει παρὰ να τούρκεψη και να τὴν κάμη δική του.

Έφυγε ή γυναίκα κ' έμεινε ο Ήλιος άμλλητος. Έμεινε ὡς τὴ χραυγή. Σάν τάποφασίσε και πήγε στης ταλαίπωρης μάννας του, γύριζε πίσω με τοὺς παραγυιούς του ο γέρος ποῦ ὀλονυχτις έτρεχε ζητώντάς τον. Βρήκε ο Ήλιος μιὰ πρόφαση, μισή άλήθεια, μισή ψέμα, και πέρασε.

Μά ή μάννα δὲ σόχαζε. Ρωτοῦσε και πάλι ρωτοῦσε, ποῦ εἴταν δλη τὴ νύχτα.

— Πήγα ν' ανταμύσω τὴν ζμορφώτερη τοῦ χω-

μπήκε μέσα. Στριμώχτηκε πιὸ σφιχτά στην άγκαλιά τοῦ Όρέστη ή Χρυσούλα—οὰ να στάθηκε ξάφνου ή Μοῖρα στο κατώφλι κ' ήρθε να της τὸν πᾶρει.

(— Ό! να μπορούσα, να μπορούνα, να σὲ κάμω να τὴν ζηχάσεις! Κ' έμένα, Όρέστη, τὸ κορμί μου, ὅπως και τὸ κορμί κάθε γυναικῆς ποῦ άγαπᾶ, δέν έχει θερισμό... Μείνε, μείνε μαζί και με μένα άπόψε!)

Και τότε χάδευε σιγὰ σιγὰ στα μαλλιά και ανάλαφρα—λὲς και θέλανε τὰ χέρια της τὰ ζυμωμένα με τὸ πηχτόχρυσο φῶς τῶν δειλινῶν να ὑφάνουνε ή σκιου; και ήρεμια και πέπλους γαλάζιους γύρω τριγύρω σὴ ζωὴ τοῦ Έκλεχτοῦ.

Τρέχανε άποπάνω τους τὰ χάδια, οὰ μυρωδικὰ πολύτιμα. Άνοιγανε τις πόρτες της Καλοσύνης και της Υποταγῆς κ' ή κλειδαριά μοσκοπερχιχυνότανε από σμόρνικ και άρώματα.

(— Μείνε μαζί μου. Θά σθήσωμε τὴ λάμπα. Θά κατεβάσωμε τις κουρτίνες. Υπάρχουνε χάδια τόσο ντελικάτα ποῦ δέν άντέχουνε στο φῶς. Στ' άκραδάχτυλά μου άνάβουνε τὰ χάδια αυτά και καινε με! Όρέστη! Όρέστη!)

Ζεστό ζεστό τὸ κορμί τοῦ Όρέστη από τ' άγκα

λιασματα και τὰ χάδια της Χρυσούλας. Κι άναμνησες κόκκινες φουτιώνανε σαν παπαρούνες και γλυκοσαλέφανε στο κλειστὸ περιβόλι της μνήμης.

— Θυμάσαι, Χρυσούλα, θυμάσαι μιὰ μέρα στο Μουσείο τοῦ Μοῦρῶ ποῦ δὲ βάσταξα μπροστά στην εἰκόνα της Σαλώμης και σ' άρπαξα από τὴ μεση και σὲ φίλησα στο στόμα... Ό, τί φίλημα εἴταν εκείνο! Τότε μόνον ένοιωσα ποῦ σ' άγαπῶ, Χρυσούλα!

— Όωω!

Η φωνή της σπικράρισε, οὰ σφαγμένο φίδι. Σείτηθηκε, ρήχτηκε δῆα από τὴν άγκαλιά τοῦ Όρέστη και τὸ σωματάκι της λύγιζε κ' έτρεμε, σαν τὸ καλάμι. Ό! να μπορούσε ν' άνοῖξει τὸ παραθυρο και ν' άπλώσει τὰ χέρια της και να κλείσει τὰ μάτια της και να πέσει!.. Ό! Θάνατε! Θάνατε!

— Σώπα! Σώπα, Χρυσούλα!

(Άκολουθεῖ)

